

ikke kunde have tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Protesten, der var indgivet før Bestemmelsens Vedtagelse, dels, at de Kendsgerninger, hvormed Protesten i Aar begrundedes, ikke var de samme som de paa tidligere Konferencer paaberaabte. Efter nogen Diskussion vedtog Konferencen med 71 Stemmer mod 23 at anvende de ny Bestemmelser i Reglementet, hvorefter Konferencen med 69 Stemmer mod 24 vedtog at afvise Protesten.

Der var endvidere protesteret mod den *lettiske* Arbejderrepræsentants Mandat. Efter at Udvalget havde konstateret, at Udnævnelsen var sket i Overensstemmelse med den Organisation (De lettiske Fagforeningers Centralkontor), der i størst Omfang repræsenterer de lettiske Arbejdere, blev Mandatet efter Udvalgets enstemmige Indstilling godkendt af Konferencen, ligeledes enstemmig.

Konferencens Forhandlinger.

I. Ophævelse af Arbejdsanvisningskontorer, der tager Betaling.

Allerede den første internationale Arbejdskonference i Washington 1919 beskæftigede sig med det heromhandlede Spørgsmaal; man optog dog ikke nogen Bestemmelse herom i den paa Konferencen vedtagne Konvention om Arbejdsløshed, men nøjedes med i en sig dertil sluttende Henstilling at opfordre Medlemmerne af den internationale Arbejdsorganisation til at drage Omsorg for, at der udstedtes Forbud mod Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer, der mod Betaling eller for Vindings Skyld driver Arbejdsanvisning. Hvor saadanne Kontorer bestaar, henstilledes det dernæst, at disse kun faar Ret til at drive saadan Virksomhed under Regeringskontrol, og at der træffes Forholdsregler til deres Afskaffelse saa snart som muligt.

Den paa Konferencen i Genua 1920 vedtagne Konvention om Forhyring af Søfolk gør Anvendelse af det i fornævnte Henstilling udtalte Princip, idet den forbyder, at der ydes nogetsomhelst Vederlag ved Forhyring af Søfolk.

Under Hensyn til den Mulighed for Udnyttelse af de arbejdssøgende, som de heromhandlede Kontorer frembyder, havde Styrelsesraadet efter Forslag af den tyske Regering optaget Spørgsmaalet paa Dagsordenen for at give Konferencen Lejlighed til — paa Grundlag af de siden 1919 indvundne Erfaringer — at overveje Spørgsmaalet om en supplerende international Regulering af disse Forhold, eventuelt gennem Vedtagelsen af en Konvention.

Idet Spørgsmaalet i Henhold til de i Konferencens Forretningsorden fastsatte Regler for Dobbeltbehandling skulde underkastes en foreløbig (første) Behandling, paahvilede det Konferencen at fastsætte de Punkter, der skulde danne Grundlaget for det Spørgeskema, der af det internationale Arbejdsbureau skal udsendes til de forskellige Regeringer. Som Grundlag for Forhandlingerne forelaa en af Bureauet udarbejdet Rapport (Graabog), indeholdende Oplysning om Lovgivningen og Praksis angaaende det omhandlede Emne i de forskellige Lande, samt et paa Grundlag heraf af Bureauet udarbejdet Forslag til de Punkter, hvormod Regeringerne skal raadspørges. Bureauets Konklusionsudkast gik principielt ud paa Nødvendigheden af Ophævelse af alle Anvisningskontorer, der, direkte eller indirekte, mod Vederlag yder Bistand til Anvisning af Arbejde, ligegyldigt under hvilken Form Vederlaget ydes.

Spørgsmaalet blev — uden forudgaaende Debat i Plenarmødet — henvist til Behandling i Udvalget, der valgte den finske Regeringsrepræsentant, *Mannio*, til Formand.